

figter derfor bestemtere at fastsætte, hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til saadanne Personer.

§ 5.

Naar det i denne Paragraf bestemmes, at den, der i det i Paragrafen nævnte Tilfælde ikke kan godtgjøre at være tilfikkret Arbeide eller at være i Besiddelse af tilstrækkelige Midler til sit Underhold, „fan“ udvises eller udsendes af Landet, forekommer det Udvalget, at denne Regel er altfor ubestemt, idet der uden Veiledning er overladt for meget i den Henseende til den enkelte Politimesters Skjøn. Naar en Person ikke kan fyldestgjøre de forestrevne Betingelser for sin fortsatte Forbliven her i Landet, bør det være Regelen, at han bortsendes, og Undtagelse herfra tør kun kunne gjøres i saadanne Tilfælde, hvor der erholdes Sikkerhed for, at han ikke ved et forlængt Ophold vil falde det Offentlige til Byrde. Hertil figter Vædringsforslaget Nr. 8.

Den, som erholder den i Paragrafen omhandlede Reisetilladelse, bliver der vel forestrevet en vis Route, som han har at følge, men iøvrigt overlades det til ham selv, paa hvilken Maade han vil foretage Rejsen. Han kan saaledes vælge den Rejsemaade, der i Regelen er den kostbareste, men som har mest Lillokkelse for Vagabonder, nemlig den, at vandre fra By til By, og det maa derfor anses nødvendigt, uden at det kan betragtes som noget utilbrørligt Indgreb i Reisefriheden, at Politimesteren skal fastsætte en vis Tidsfrist, inden hvilken Rejsen skal være endt (Vædringsforslag Nr. 9).

§ 6.

Den Bestemmelse, at Boghaveren skal forevise Opholdsbogen for Stedets Politi paa ethvert Sted, hvor han tager Ophold for længere Tid end 24 Timer, vil i Regelen være uden praktisk Betydning for Politiets Kontrol med de Personer, med Hensyn til hvilke Tilfyn mest behøves, nemlig de egentlige Vagabonder, idet disse sjældent opholde sig paa samme Sted uafbrudt i 24 Timer, hvortil kommer, at det i de fleste Tilfælde vil være umuligt at kontrollere, hvorvidt denne Bestemmelse maatte blive overtraadt. Vagabonderne søge for det Meste til Kjøbstaden henad Aften, for at afføge den i Mørkningen, hvorpaa de forlade Byen næste Formiddag, efterat have tilbragt Natten hos en Herbergerer, og Udvalget finder det derfor rigtigst her at bibeholde den nu gjældende Regel i Forordningen af 24de Juli 1822 § 5, at den, som opholder sig nogen Nat i en Kjøbstad, skal anmelde sig paa Politikammeret.

Den Politivirigheden paahvilende Pligt at føre et aarvaagent Tilfyn med alle dem, som tage Ophold i Jurisdiktionen, og at være opmærksom paa, hvorvidt de ernære sig paa lovlig Maade,

fordrer selvfølgelig, at der saavidt mulig gives det stedlige Politi Leilighed til at blive bekendt med, hvilke arbejdsjægende Personer der tager blivende Ophold i Kredsen. Det har derfor ogsaa hidtil været en i Praxis gennemført Bestemmelse, at den Saandværksvend, der har faaet Arbeide, samtidig med Anmeldelsen herom har afgivet sin Vandrebog til Opbevaring paa Politikammeret, og Denne Bestemmelse, finder Udvalget, bør optages Loven, idet man derhos, da en Arbeider ifølge Forslaget skal kunne bevæge sig frit, saalænge han ikke vil forlade Jurisdiktionen (§ 5), har tilføjet en Forskrift om, hvorledes der vil være at forholde, naar han forlader et Sogn for at tage Arbeide i et andet Sogn i samme Jurisdiktion.

De her nævnte Forandringer ere anførte i Vædringsforslag Nr. 10.

§ 7.

Saaledes som denne Paragraf er affattet, kan en Vagabond i et ubegrænset Tidsrum streife Landet rundt uden Arbeide, naar han blot søger for til visse Tider at gjøre Politiet bekendt med, at han er i Besiddelse af et til 8 Dages tarveligt Ophold tilstrækkeligt Pengebeløb, enten nu dette tilhører ham selv eller Andre, og herved er Politiet berøvet det væsentligste Mittel til at standse i deres Omflakken Personer, der maa antages at drive om som Løsgængere og Betlere. Udvalget foreslaar derfor at bibeholde den hidtil gjældende Regel, at den, som ikke har haft Arbeide i 6 Uger, skal standses og bortsendes (Cirkulære af 2den Juni 1832), medmindre han kan godtgjøre, hvorledes han i det nævnte Tidsrum har ernæret sig paa lovlig Maade (Vædringsforslag Nr. 12).

§ 8.

Der skjønnes ikke at være nogen Grund, hvorfor Arbeidsgiveren skal være berettiget til at negte den, han har havt i sit Arbeide, et Vidnesbyrd om den Tid, i hvilket Arbeidet har været; meget mere bør han gjøres medansvarlig for Opsvælsen af den Boghaveren ifølge § 6 paahvilende Pligt, at gjøre Anmeldelse, naar han faar Arbeide, da det ellers ikke kan kontrolleres, i hvor lang Tid den Paagjældende har været i Arbeide eller uden Arbeide (§ 7). Den foreslaaede Paategning af Politiet, der selvfølgelig maatte begrundes paa en forudgaaet Undersøgelse, vil vise sig aldeles upraktisk og vil ikke kunne afhjælpe den paapegede Mangel. Det forekommer derfor Udvalget, at man paa dette Punkt bør holde Forslaget nærmest i Overensstemmelse med Lyndelovens Bestemmelser (Vædringsforslag Nr. 13).

Naar det i Paragrafens sidste Punktum er forestrevet, at der skal gives Opholdsbogen Paategning om enhver den Paagjældende overgaaet Straffedom, har Udvalget næret Betænkelighed ved at lade denne Bestemmelse blive staaende i sit fulde Omfang, dels fordi der, med Diet paa det i Loven